

nárok na remuneraci vznikne, nebude-li žalobce propuštěn z důvodu, že manko v prodejně činí více než 1%. Jde tu vlastně o výminku odkládací, jejímž splnění teprve závisí vznik nároku na remuneraci. Neplatí proto ustanovení §§ 16, 40 zák. o obchodních pomocnících, která stanoví jen vykládací pravidlo pro případ, že zaměstnanci již přísluší nárok na poskytnutí remunerace a zákon sám na ni nároku neposkytuje (srov. rozh. čís. 10661, 13259 sb. n. s.). Žalobci však v době uzavření smlouvy nárok na remuneraci ještě nepříslušel, mohl proto ohledně remunerace budoucí učiniti jakékoliv ujednání, a nepříslušel mu ani v době zrušení služebního poměru, ježto výminka odkládací — manko, nepřevyšující 1% — se nesplnila a proto ani nárok na remuneraci žalobci nevznikl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

S hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. dovozuje žalobce, že ustanovení služební smlouvy ze dne 11. května 1923 o ztrátě nároku na remuneraci jest neplatné vzhledem k předpisům §§ 16 a 40 zák. o obchodních pomocnících. Leč předpis § 16 zák. o obch. pom. ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák., jenž nemůže býti podle § 40 téhož zákona smlouvou ani zrušen, ani obmezen, zaručuje zaměstnanci jen, že remunerace, na niž má zaměstnanec nárok, nesmí mu býti odepřena proto, že služební poměr skončil před její splatností. Nárok na remuneraci však § 16 zákona čís. 20/1910 ř. z. nezřizuje (čís. 10661 sb. n. s.). Není tedy uvedeným předpisem zákona dotčena smluvní volnost stran, pokud jde o nárok na remuneraci. Lze proto platně ujednati, že nárok na remuneraci přísluší zaměstnanci jen za jistých podmínek, pokud se týče, že zaměstnanec nárok ten za určitých podmínek ztrácí (srov. Mayer-Grünberg: Kommentar zum H. G. G. k § 16 VII. str. 194). Jest tudíž platné ustanovení čl. 4, poslední odstavce pracovní a mzdové smlouvy ze dne 11. května 1923, že zaměstnanci, kteří budou propuštěni z důvodů ad 1 až 7 uvedených, ztrácejí nárok na novoročné. Ježto jest nesporno, že byl žalobce propuštěn z důvodu uvedeného v čl. 4, druhém odstavci, čís. 5 řečené smlouvy, nemá žalobce nárok na vyplacení remunerace, pokud se týče její poměrné části.

Čís. 14206.

Suspense advokáta z výkonu advokacie až do pravoplatného skončení trestního řízení nezavazuje advokáta práva, by se sám zastupoval v advokátském sporu.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv I 167/35.)

N i ž š í s o u d y ponechaly směnečný platební příkaz proti Dr. V. K-ovi, advokátu, v platnosti.

N e j v y š š í s o u d zrušil k odvolání žalovaného rozsudky nižších soudů i s řízením jim předcházejícím, počínajíc ústním jednáním dne 17. dubna 1934, pro zmatečnost a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Podle nenapadeného zjištění byl dovolateli pravoplatným usnesením disciplinární rady ze dne 17. prosince 1931 zastaven podle § 17 disc. st. výkon advokacie na dobu do pravoplatného skončení trestního řízení pro zločin podle §§ 183, 200, 203 tr. zák. a pro přečin podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák., kteréžto opatření v době rozhodnutí odvolacího soudu trvalo a bylo v platnosti též dne 17. dubna 1934. Podle spisů dostavil se dovolatel k ústnímu jednání dne 17. dubna 1934 bez právního zástupce, jenž mu dne 23. března 1934 vypověděl procesní plnou moc, a chtěl jakožto advokát ve smyslu § 28 c. ř. s. sám ve své při se zastupovati, nebyl však prvním soudem k jednání připuštěn, nebylo také dovolateli povoleno klásti svědkům otázky, a bylo jednáno k návrhu podle §§ 398, 399 c. ř. s. Nižší soudy vycházely z názoru, že suspendovaný advokát, není-li oprávněn zastupovati osoby třetí, nemůže ani sebe v advokátském sporu zastupovati. S názorem tím nelze souhlasiti. Zákon ve druhém odstavci § 28 c. ř. s. přesně vymezuje určité tresty, jimiž jsou osoby, v prvním odstavci téhož paragrafu vyloučené a oprávněné samy sebe v advokátském sporu zastupovati, postiženy za vedeného sporu, a nelze toto výjimečné ustanovení zákona rozšiřovati v příčině těchto trestů na případy, jež zákon výslovně neuvádí. Předpisy tyto, pokud jde o advokáty, ukládají, že postižený advokát si musí k dalšímu zastupování ustanoviti advokáta, jestliže byl za sporu stížen disciplinárním trestem, záležejícím ve výmazu ze seznamu advokátů. Předpokladem je tu tedy zbavení výkonu advokacie z trestu, to jest určité vymezeného trestu škrtnutím advokáta ze seznamu ve smyslu § 12 d) disc. ř. adv. (viz Dr. Ott: Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního, díl I., str. 207, 210; Dr. Hora: Československé civilní právo procesní, díl II., str. 56). V souzeném případě byl dovolatel pouze suspendován z výkonu advokacie až do pravoplatného skončení trestního řízení, nestihl jej tedy dosud trest v rozsahu zákonem předpokládaném; suspense sama o sobě je sice pro advokáta citelná újma, není však ještě trestem, jaký na mysli měl zákon, její nařízení závisí na vůli disciplinární rady, postižený přes to zůstává advokátem zapsaným v seznamu advokátů, byť nemohl své povolání pro třetí osoby vykonávati. Pokud pak ve druhém odstavci § 28 c. ř. s. se mluví o dalších trestech »sesazení z úřadu, přeložení na odpočinek, nebo o propuštění ze služby«, vyplývá již z povahy povolání advokátského jako stavu nezávislého, že tyto tresty nelze vztahovati na advokáty, nýbrž že se týkají ostatních osob v prvním odstavci téhož paragrafu vyloučených. Výpočet těchto trestů je taxativní a nelze jej rozšiřovati na případy, jež zákon nepojal jako důvod zbavující advokáta výhody sebezastupování v advokátském sporu. V důsledku toho tím, že první soud dovolatele při ústním jednání dne 17. dubna 1934 nepřipustil k jednání, odňal mu nezákonným postupem možnost před soudem projednávat,

čímž se stalo řízení, počínajíc tímto okamžikem, zmatečné ve smyslu § 477 č. 4 c. ř. s., trpí zmatečností rozsudek jím vynesený, jakož i rozsudek druhé stolice, poněvadž odvolací soud, vycházející z mylného výkladu § 28 c. ř. s., schválil postup prvního soudu.

Čís. 14207.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 Sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům.

Ustanovení §§ 1 a 2 zákona čís. 33/34 Sb. z. a n. neplatí při vymáhání pohledávky ze směnečného platebního příkazu, je-li podkladem směnečného závazku dlužníkovy pohledávky vymáhajícího věřitele na pojistných premiích. Lhostejno, zda jde o dluh pojištěného či osoby, která k jeho dluhu přistoupila nebo se zaň zaručila.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R II 29/35.)

První soud odložil k návrhu povinného exekuci nucenou dražbou nemovitosti podle zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 Sb. z. a n. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele změnil usnesení prvního soudu a návrhu povinného na odklad exekuce nevyhověl. Důvody: Soud první stolice zjistil, že povinná strana jest zemědělcem ve smyslu § 9 zák. čís. 33/34 sb. z. a n., vyhověl jejímu návrhu na odklad dražby nemovitosti z důvodu, že vymáhaná pohledávka, třebaž jde o pojistné premie, spočívá na závazku rukojemském, a že tedy ustanovení § 3 odst. 1 lit. d) cit. zák. týká se může pouze závazku původního dlužníka, nikoliv však rukojmího, jehož závazek spočívá vlastně na směnečných platebních příkazech. Rekursní soud zjistil, že záruka povinné strany týká se pojišťovacích premií, které Jan S. vymáhající straně dluží, a jest tedy lhostejno, že exekuční titul tvoří směnečný platební příkaz, neboť podkladem směneční pohledávky jest pohledávka za dlužné premie, a jest tedy v tomto případě odložení dražby nepřipustným ve smyslu § 3 odst. 1 lit. d) zák. ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 3 lit. d) zák. čís. 33/34 sb. z. a n. neplatí ustanovení § 1 a 2 tohoto zákona o vymáhání pohledávek na pojistných premiích. Zákon zařazuje pojistné premie k pohledávkám, jichž zvláštní povaha vyžaduje, by je bylo lze vymáhati bez omezení, zřejmě proto, by pojišťovací ústavy byly chráněny a mohly dostáti svým povinnostem, by byl chráněn i pojištěný, jemuž by z neplacení pojistných premií mohly povstati nepříznivé následky. V projednávaném případě vydobývá vymáhající věřitelka sice pohledávku na základě směnečného platebního příkazu, než to je nerozhodné, ježto podkladem směnečného závazku dlužníků je pohledávka vymáhající věřitelky na pojistných premiích. Jest také ne-